

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 103990 20 Gž
Brčko, 09.09.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Nedić Srđana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja E.H. i A.H., oboje iz B., koje zastupa punomoćnik Mulahalilović Osman, advokat iz Brčkog, protiv tuženog „Nešković osiguranje“ a.d. Bijeljina, koga zastupa generalni direktor M.M., a njega punomoćnik S.R., uposlenik tužitelja, radi naknade štete, v.sp. 12.972,20 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 103990 17 P od 10.02.2020. godine na sjednici vijeća održanoj dana 09.09.2020. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog „Nešković osiguranje“ a.d. Bijeljina se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 103990 17 P od 10.02.2020. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 103990 17 P od 10.02.2020. godine (dalje prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I Obavezuje se tuženi da tužitelju E.H. iz B., po osnovu naknade nematerijalne štete, isplati iznos od 1.830,00 KM i to: po osnovu pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 30,00 KM, po osnovu pretrpljenog straha iznos od 800,00 KM, te po osnovu umanjenja opšte životne aktivnosti iznos od 1.000,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10.02.2020. godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.

II Obavezuje se tuženi da tužiteljici A.H. iz B., po osnovu naknade nematerijalne štete, isplati iznos od 1.590,00 KM i to: po osnovu pretrpljenog straha iznos od 590,00 KM, te po osnovu umanjenja opšte životne aktivnosti iznos od 1.000,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 10.02.2020. godine kao dana presuđenja, pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.

III Obavezuje se tuženi da tužiteljici A.H. iz B. na ime naknade materijalne štete po osnovu troškova liječenja isplati iznos od 39,20 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 02.12.2016. godine pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.

IV Sa viškom tužbenog zahtjeva preko dosuđenog, tužitelji E.H. i A.H. se odbijaju.

V Obavezuje se tuženi da tužiteljima naknadi troškove postupka u iznosu od 1.551,52 KM, a u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.“

Protiv prvostepene presude, tuženi „Nešković osiguranje“ a.d. Bijeljina (dalje tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da „preinači prvostepenu presudu tako što će predmetni tužbeni zahtjev odbiti u cjelosti kao neosnovan“ i dosuditi mu trošak takse na žalbu.

Tužitelji E.H. i A.H., oboje iz B. (dalje tužitelji) nisu odgovorili na žalbu tuženog.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14, dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba tuženog nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici, zahtjev je tužitelja (tužbeni zahtjev) da im tuženi isplati preostali iznos štete uzrokovane u saobraćajnoj nezgodi koju je skrivio E.N. upravljajući putničkim motornim vozilom čiji je osiguravatelj tuženi, pošto im je tuženi isplatio samo dio štete za pretrpljene fizičke bolove (po 900,00 KM svakom), za pretrpljeni strah (po 400,00 KM svakom) i za umanjenje opće životne aktivnosti (svakom po 1.500,00 KM), kao i dio troškova liječenja (tužitelju E.H. isplaćen je iznos od 28,50 KM, a tužiteljici A.H. iznos od 16,50 KM), a da im obzirom na zadobijene povrede, jačinu i trajanje fizičkih bolova i straha i procenat umanjenja opće životne aktivnosti i iznos troškova liječenja pripadaju veći iznosi od isplaćenih. Predmet parnice je i

zahtjev tužitelja za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Tuženi nije osporio da je vozač vozila, čiji je osiguravatelj, skrivio saobraćajnu nezgodu u kojoj je tužiteljima uzrokovana šteta, ali je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazao tvrdnjom da je sukladno zadobijenim povredama obračunao i isplatio tužiteljima štetu.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima su tužitelji utemeljili tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata sa kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da je u saobraćajnoj nezgodi, prema nalazu i mišljenju vještaka ortopeda Kamerić dr. Alena tužitelj E.H. zadobio više lakih tjelesnih povreda i to istegnuće ligamenata vratnog dijela kralježnice, nagnječenje u predjelu glave, istegnuće ligamenata slabinskog dijela kralježnice, nagnječenje u predjelu lijevog koljena i da je uslijed zadobijenih povreda trpio fizičke bolove jakog intenziteta jedan (1) dan, srednjeg intenziteta četrnaest (14) dana i slabog intenziteta trideset (30) dana,

da je prema nalazu i mišljenju istog vještaka, tužiteljica A.H. u saobraćajnoj nezgodi zadobila više lakih tjelesnih povreda i to istegnuće ligamenata vratnog dijela kralježnice, nagnječenje u predjelu glave, istegnuće ligamenata slabinskog dijela kralježnice i nagnječenje u predjelu lijevog kuka i da je uslijed zadobijenih povreda trpila jake bolove jedan (1) dan, srednje jačine deset (10) dana i slabe bolove petnaest (15) dana,

da je prema nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra Brigić dr. Kasima uslijed zadobijenih povreda tužitelj E.H. trpio jaki strah jedan (1) dan, srednje jačine dvadeset i osam (28) dana i slabi strah šezdeset (60) dana, a tužiteljica A.H. trpila strah jakog intenziteta jedan (1) dan, srednjeg intenziteta dvadeset i jedan (21) dan i slabog intenziteta šezdeset (60) dana,

da prema nalazu i mišljenju oba vještaka kod oba tužitelja postoji umanjeno opće životne aktivnosti i da je „iz nalaza vještaka medicinske struke“ sud „utvrdio da kod tužitelja postoji umanjeno opšte životne aktivnosti od 5 %“,

a, kako je tuženi isplatio svakom tužitelju za pretrpljene fizičke bolove iznos od po 900,00 KM, za strah iznos od po 400,00 KM i za umanjeno opće životne aktivnosti iznos od po 1.500,00 KM, a da im prema kriterijima sudske prakse i sukladno odredbi člana 200. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima obzirom na jačinu i trajanje fizičkih bolova i straha pripada pravična novčana naknada i to tužitelju E.H. za fizičke

bolove iznos od 930,00 KM i za strah iznos od 1.200,00 KM, a tužiteljici A.H. iznos od 620,00 KM za fizičke bolove i iznos od 990,00 KM za strah, te da im kod umanjenja opće životne aktivnosti od 5 % (kod oba tužitelja) pripada pravična novčana naknada u iznosu od po 2.500,00 KM svakom, prvostepeni sud je zaključio da pored isplaćenih iznosa, tuženi treba isplatiti tužiteljima još po 1.000,00 KM za umanjenje opće životne aktivnosti, te tužitelju E.H. za pretrpljene fizičke bolove još iznos od 30,00 KM i za pretrpljeni strah još iznos od 800,00 KM, a tužiteljici A.H. za pretrpljeni strah još iznos od 590,00 KM i za troškove liječenja još 39,20 KM,

dok je odluku o troškovima parničnog postupka, prvostepeni sud utemeljio na odredbi člana 119. stav 2. Zakona o parničnom postupku, a kako se ova odluka žalbom samo paušalno pobija, nije bila predmet posebnog razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, tuženi ne razdvaja žalbene razloge i premda se izjasnio da prvostepenu presudu pobija u cijelosti, prema sadržaju žalbe on pobija odluku kojom je obvezan, pored isplaćenih iznosa za umanjenje opće životne aktivnosti tužiteljima još isplatiti po 1.000,00 KM i kroz oba žalbena razloga u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud utvrdio da kod tužitelja postoji umanjenje opće životne aktivnosti od 5 % na osnovu vještačenja vještaka neuropsihijatra Brigić dr. Kasima, a da on nije imao zadatak vještačiti taj vid štete i da „medicinska dokumentacija u spisu ne stvara uvjerenje o tačnosti zaključaka vještaka“ da su tužitelji zadobili i potres mozga, te kako je tužiteljici A.H. isplatio veći iznos za pretrpljene fizičke bolove (pogrešno navodi da je isplatio veći iznos za pretrpljeni strah) „od utvrđenog“ smatra da je „sud višak iznosa po tom osnovu morao umanjiti iznos ... koji treba isplatiti po osnovu umanjenja opšte životne aktivnosti“.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim prije svega zato što je protivno njegovim žalbenim navodima, prvostepeni sud rješenjem od 04.04.2019. godine odredio da je zadatak vještaka neuropsihijatra Brigić dr. Kasima, osim vještačenja dužine i jačine pretrpljenog straha, bio i da vještači „eventualno umanjenje opšte životne aktivnosti“, a vještaka ortopeda Kamerić dr. Alena prema rješenju od 09.10.2017. godine osim vještačenja dužine i jačine pretrpljenih fizičkih bolova i da vještači „eventualni stepen umanjenja opšte životne aktivnosti“ i što simptomi registrirani u medicinskoj dokumentaciji kod oba tužitelja odgovaraju blažoj formi potresa mozga, tj. da su pretrpjeli i blaži potres mozga i da kod oba tužitelja, kad se uz potres mozga uzmu i zadobijene povrede iz domena vještaka ortopeda, postoji umanjenje opće životne

aktivnosti od 5 % (sve je to vještak neuropsihijatar detaljno obrazložio prilikom usmenog iznošenja svoga nalaza i mišljenja i s tim u vezi odgovorio na pitanja, razvidno je iz raspravnog zapisnika sa ročišta od 10.02.2020. godine, tako da ne stoji ni žalbeni navodi da vještak neuropsihijatar „nije pružio uvjerljivo obrazloženje u odbranu svoga nalaza“ i da je njegov nalaz „u oštroj suprotnosti sa nalazom vještaka ortopeda“).

Dakle, ovaj sud je ocijenio da je na podlozi činjeničnog stanja utvrđenog na temelju predloženih i izvedenih dokaza, prvostepeni sud utvrdio sve činjenice i okolnosti o kojima se vodi spor i koje su relevantne za odlučivanje o tužbenom zahtjevu sa aspekta odredbi Zakona o obligacionim odnosima o obvezi tuženog naknaditi tužiteljima uzrokovanu štetu sukladno Orijentacionim kriterijima za utvrđivanje pravične novčane naknade nematerijalne štete i odredbi člana 200. Zakona o obligacionim odnosima.

Svakom sudioniku u postupku, prvostepeni sud je omogućio da iznese sve činjenice i okolnosti i predložili i izvede dokaze na kojima temelji svoje zahtjeve ili kojima pobija zahtjeva, navode i dokaze protivnika.

Stečeno uvjerenje o utemeljenosti tužbenog zahtjeva za isplatu (naknadu) preostalih iznosa štete prema Orijentacionim kriterijima, prvostepeni sud je opravdao dovoljnim i pravilnim razlozima činjenične i materijalnopravne narave za koje je imao podlogu u provedenim dokazima, prije svega u vještačenju. Jer, utvrđivanje, kako jačine i dužine pretrpljenih fizičkih bolova i straha, tako i procenta umanjenja opće životne aktivnosti, predstavlja stručno, a ne faktičko pitanje, koje je trebalo razjasniti vještačenjem, obzirom da je za utvrđenje (razjašnjenje) tih činjenica potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže.

Jer, vještak je upravo pozvan stoga što njegovo stručno znanje bitno prelazi nivo znanja sudije na području određenom za vještačenje, pa stoga prvostepeni sud, obzirom da je vještak argumentirano odgovorio na sva pitanja, nije imao razloga da ne povjeruje vještaku o okolnostima koje je zapazio uz pomoć naučnih pravila i pravila struke i obrazložio je postojanje umanjenja opće životne aktivnosti od 5 % kod oba tužitelja sukladno simptomima upravo iz medicinske dokumentacije.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i relevantnih navoda nisu učinjeni propusti činjenične naravi (da je prvostepeni sud izveo pogrešne činjenične zaključke o osnovanosti tužbenog zahtjeva), kao ni propusti materijalnopravne naravi (da je prvostepeni sud povrijedio pravila o osnovanosti tužbenog zahtjeva kada je utvrdio da kod tužitelja postoji umanjenje opće životne aktivnosti od 5 % i obvezao tuženog platiti

tužiteljima preostale iznose štete sukladno Orijentacionim kriterijima i odredbi člana 200. Zakona o obligacionim odnosima).

Prema tome, kako kod izloženog nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu, obvezivanjem tuženog da tužiteljima naknadi štetu kao u izreci prvostepene presude, prvostepeni sud nije povrijedio pravila o osnovanosti tužbenog zahtjeva i na podlozi temeljem provedenih dokaza pravilno utvrđenog činjeničnog stanja pravilno je primijenio odredbe Zakona o obligacionim odnosima o šteti i naknadi štete, a nije počinio ni povrede odredbi parničnog postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti, radi čega je valjalo žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević